

Пред паметника във Виена по всяко време на годината има цветя, а върху софийския - мръсни надписи, свастики, суха трева... Не стига този позор пред народа, Европа и Русия, но сините "светила" се наеха да пренаписват историята с лъжата, че у нас няма загинал нито един съветски войник.

За нас, съвременниците, истината е друга. Няколко дни преди 9 септември 1944 г. немска моторизирана колона настъпва на наша територия и стига до гр. Кула, където е спряна от партизани от партизанския отряд "Георги Бенковски" и присъединили се към тях доброволци. Колоната се изтегли и зае опорен стратегически пункт - планинския хребет Връшка чука и прилежащите към него села Киряево и Извор махала. Там германците стояха укрепени до започване офанзивата за освобождаване на Източна Сърбия в началото на ноември 1944 г. За пробива над Връшка чука по направление Зайчар - Белград 75-а армия, действаща на Южния фланг на Трети украински фронт, започна да съсредоточава своите части откъм 20 септември до настъплението между 1 и 4 ноември 1944 г.

На всички гари, които имаха рампи за разтоварване, като Брусарци, Орешец, Видин и др. ежедневно пристигаха жп ешелони с танкове, артилерийски оръдия, "Катюши", които бяха на пътя към Кула и северно - към Брегово. Там в най-северната част на България съсредоточени чакаха часа на атаката.

На 20 октомври в салона на читалище "Развитие" - гр. Белоградчик, Щабът на Трети украински фронт, командван от маршал Толбухин, приема оперативен план за овладяване на Връшка чука и пробива за освобождаването на Сърбия. Началото за овладяване на стратегическия опорен пункт Връшка чука знае и помни цялото население на крайния Северозапад на България, което три дни чуваше бумтежа на артилерийското сражение.

Тогава загинаха и бяха погребани 58 съветски офицери и войници, чиито кости са в Руските гробища на Видинския гробищен парк. На всеки надгробен камък са изписани името и чинът на боеца. Видинската община опазваше - и сега опазва! - гробовете на загиналите, а на календарните дати и задушниците отбелязваха тяхната памет и героизъм.

Спомени на О.З. полк. Йордан Велков 1944г

Написано от ivailo

Четвъртък, 09 Май 2013 13:52

На злобарите, които искат друг прочит на историята и друга оценка на ролята на Съветската армия във Втората севтовна война, и които лъжат, че нямало нито един загинал войник на наша земя, предлагам да посетят видинското гробище и да се уверят в това, което съм написал. Що се отнася до рушенето - знаем, че това го могат.

П.П. Белградската община е издигнала паметник на генерал Жданов, командир на танковата дивизия, освободила града, и на негово име е наименован един от големите булеварди в Белград. Там има и булевард "Цървена армия". Това го знам, тъй като от 1969 до 1977 г. работех там. Зная също, че в бивша Югославия никой не посяга да оспорва заслугите на Съветската армия за освобождението на Европа!

О.з. полковник Йордан Велков, с. Върба, община Белоградчик

duma.bg

{loadposition user28}